

Svensk provskrivning.

År: VIII.

Vårterminen 1908.

AB

Sonja Heberg.

Tankar vid slutet av min skoltid.

Åter är det vår, naturen har åter klätt sig i sin ljusa, gröna dräkt, häggen blommor, och violen doftar åter.

Terminen mållas sitt slut — den sista skoltermnen. Jag har alltid haft svårt att tänka mig den dag, då jag måste skiljas från skolan för alltid. Jag kommer ihåg, när jag, som liten, för första gången, med hjärtat i

halsgropen, beträdde skolkröskeln och
tyckte att jag hade en så oändligt
lång tidrymd framför mig. Men åren
ha flugit fram, och innan jag visste
ordet av, är jag framme vid slutet
av den glada skoltiden.

I tankarna kan jag återkalla
varje särskilt skolar och se det
med alla dess små upplevelser, äventyr
och glada kamratupptåg. Jag ser oss själva

komma rusande uppför skoltrapporna
när klockan ringer, från lekarna på den
välkända platsen i Humlegården, med
sin sandhög i mitten. Jag ser oss sitta
stilla och raka under geografikimnen,
med ögonen fästa på kartan och
den fruktade pekpinnen, eller med
spänt intresse lyssna till lärarinnans
berättelser under historiekimnarna, om
fädernas bragder och länge sedan svunna

tider. Då komma de högre klasserna
med mera allvar, längre läxor och
svåra skrivingar. Och om det också ibland
 varit ganska modlosamt att vandra
 på kunskapens, mången gång knaggliga,
 stig, så har det dock i de flesta fall
 skett med glädje. Nu är det endast
 några dagar kvar, och så ringer skol-
 klockan för sista gången för oss, och
 för sista gången får jag gå den kära,

gamla skolvågen.

Men "vi lära icke för skolan, utan för livet." Framtiden ligger ännu oviss framför mig, och jag vet ej, vad som skall bliva min uppgift, när jag träder ur skolan och ut i livet. Jag kan ej skåda in i framtiden och se, hur den skall gestalta sig, vilka skiftande öden som skola möta mig, vilka mötgångar som träffa mig. Men jag vill

alltid sträva att bli en rättskaffens
människa och vara till nytta för mina
medmänniskor; försöka använda de
kunskaper jag fått och fortsätta att
bygga på det verk, som skolan lagt
grunden till. Och när jag någon gång
ser tillbaka på det förflutna, kommer
skolkiden alltid att framträda för mig
som ett av mitt livs gladaste och
ljusaste minnen.